

Bezprostředně po mši navštívil číhoštský kostel Stanislav Kubát z Havlíčkova Brodu: „V kostele byl kostelník Pártl. Vysvětlil jsem mu, jak se s farářem Toufarem známe. Kostelník začal ochotně vyprávět o jeho zatčení. Přišli jsme před hlavní oltář. Zázračný křížek měl kolmé břevno zkroucené dopředu a zároveň do levé strany z našeho pohledu. Kulatá základna byla postavena na svatostánku vodorovně. Budila však dojem mírného sklonění směrem k nám, tedy dopředu. Na první pohled jsem nabyl dojmu, že křížek musí každým následujícím okamžikem spadnout. Vysvětlení, proč tomu tak nebylo, jsem získal za chvíli. Kostelník sundal kříž z hlavního oltáře a položil jej v sakristii na stůl. Vzal jsem křížek do ruky a velmi mne překvapilo, jak byl lehounký. Kříž byl neporušen, žádné stopy po jakémkoliv vmontovaném zařízení. Ještě jednou jsme si kříž prohlédli ze všech stran a vrátili na původní místo. Pamatuji se zřetelně, že zkroucení bylo pevné a že křížek nešlo žádným způsobem narovnat.“²⁴⁰

Rychle vyšetřit, velký proces v Číhošti a přísně potrestat

30. ledna se v Praze koná zasedání PÚV KSČ, které doporučilo, aby se vyšetřování číhoštského zázraku „urychleně skončilo a provedlo exemplární potrestání.“ Stalo se tak na příkaz prezidenta republiky Klementa Gottwalda, který žádal: „Rychle vyšetřit, proces a přísně potrestat.“ Jak měl politický proces s P. Toufarem vypadat, na tom se za necelý měsíc, 22. února 1950, usnesla církevní komise ÚV KSČ a doporučila „uspořádat jednak soudní proces v Číhošti (v něm zkompromitovat tajemníka pražské nunciatury de Livu tak, abychom mohli žádat jeho odvolání), jednak ve vhodné době velký proces, který odhalí organizovanou protistátní činnost celého katolického kléru.“²⁴¹

Alexej Čepička v roce 1963 na dotaz rehabilitační komise ÚV KSČ po účasti prezidenta Gottwalda v číhoštském případě žoviálně odpověděl: „Nato přišla porada nebo co a soudruh Gottwald se začne smát a povídá: Tak vyhrabali takovéhle haraburdí a je zde snaha, a že takovouhle habaďůrou, a dále řekl, že si s tím lehko poradíme. Byl zájem, abychom se dozvěděli, co to je a za druhé abychom se snažili nějakými opatřeními zatarasit kněžím cestu. No a v té době existovali v bezpečnosti pracovníci, kteří se specializovali na ty církevní otázky. Já vím, že pravděpodobně přímo

od soudruha Gottwalda, že byl dán pokyn, aby bezpečnost po tom šla. Protože potom mě navštívili tito pracovníci v národní frontě a chtěli od nás poznatky, které jsme měli my po naší linii, a tak nám řekli, že to začínají rozpracovávat a že nám výsledky sdělí.

/.../ A tehdy také přímo jaksi soudruh Gottwald naléhal, aby to bylo uděláno hodně brzo, dokud je to živé.“²⁴²

V dopise veliteli StB Osvaldu Závodskému z roku 1951 „dopovídá“ štábní kapitán Roman Stehlík záměr s veřejným procesem:

„Podle sdělení s. ministra Čepičky měl být z rozhodnutí církevní šestky souzen Toufar ve veřejném přelíčení, v němž měla být odhalena pravá tvář kléru a jeho spojení s Vatikánem. Měl to být první církevní proces dalekosáhlého politického významu.“²⁴³

Vlna zatýkání na Vysočině

30. ledna 1950 je ve večerních hodinách v Želivě zatčen opat Vít Tajovský. Auto jede přes Ledec nad Sázavou, kde je do vozu na zadním dvoře ONV naložen další zatčený v kauze pohybujícího se křížku, číhoštský kostelník František Pártl. S ním je z číhoštského kostela příslušníky StB odvezen předmět doličný – zkroucený oltářní křížek, který nebyl až do dnešní doby znovu nalezen.

Třetího února je v hradeckém semináři zatčen bohoslovec Jan Zmrhal: „V době zatčení P. Toufara jsem byl v Hradci Králové, za týden jsem byl zatčen také a odvezen do Valdic. Reakci číhoštské farnosti na zákrok bezpečnosti znám z vyprávění po svém propuštění po jednom roce, přesněji po jedenácti měsících. Nikdo z těch, kdo pana faráře znali, nevěřil, že by byl schopen podvodu.“²⁴⁴

13. února je zatčen číhoštský kovář a první oznamovatel pohybu křížku Václav Pospíšil.

14. února zatčen ledečský děkan Václav Slaviček.

18. února v Číhošti zatčen Václav Trtík.

Mácha a jeho pohůnci

Vyšetření číhoštského zázraku svěřily špičky KSČ sedmičlenné instruktážní skupině StB pod vedením Ladislava Máchy, do níž patřili: Stanislav Cviček, Stanislav Řezníček, Václav Hrabák, Miloš Hrabina, Josef Zikmund a Václav Němec. Nejstarší z nich byl šestatřicetiletý Zikmund, nejmladší pětadvacetiletý Hrabina.